

The background of the book cover is a composite image. The top half shows a dark, starry space with a blue nebula. A crescent moon is visible on the left side. The bottom half shows a view of Earth from space, with a thick layer of white and pinkish clouds illuminated by a bright light source, likely the sun, creating a glowing horizon.

**Iz
Teme**

**na
Svetlobo**

Roman Brcar

Iz Teme na Svetlobo
kratka zgodba

Avtor: *Roman Brcar*

Oblikovanje in prelom: *Roman Brcar*

Založba: *samozaložba*

Elektronska knjiga

Dostopna na: <http://romanbrcar.si>

Maribor oktober 2016

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-3(0.034.2)

BRCAR, Roman

Iz teme na svetlobo [Elektronski vir] / Roman Brcar. - El. knjiga. -

Maribor : samozal., 2016

Način dostopa (URL): www.romanbrcar.si

ISBN 978-961-283-726-6

COBISS.SI-ID 88604929

Iz Teme na Svetlobo

kratka zgodba

Roman Brcar

Odprl sem oči in pogledal okoli sebe. Bilo je temno. Počasi so se mi oči pričele privajati na tisto malo svetlobe, ki je bila okoli mene. Pričel sem zaznavati obrise. A kamor sem se obrnil so bili obrisi enaki. Znašel sem se sredi oklja, ki ga nisem poznal. Moj utrip se je pričel višati. Vedno bolj sem čutil svoje srce, kako bije v mojih prsih. Bitje je postajalo tko močno, da sem ga slišal. Ko sem se zavedel, da poslušam svoje srce sem se poizkusil zbrati. Zaprl sem oči. Poslušal sem, a razen svojega srca nisem slišal ničesar. Obdajala me je oglušajoča tišina. Roke in noge so postale težke. Dlani so se mi pričele potiti. Moje telo je pričel preplavljati strah. Vedno bolj sem postajal paraliziran.

Zopet sem odprl oči. Zaznaval sem obrise. Bili so mi znani. Znašel sem se sredi gozda. Povsod okoli mene so bila drevesa in vsa so izgledala enaka. Vseeno je bilo, v katero smer sem se obrnil. Na tem mestu nisem mogel ostati. Želel sem se vrniti nazaj domov. Toda kje je pot. Odločil sem se, da moram hoditi in poiskati pot, ki me bo peljala iz gozda. A stal sem še vedno na miru. Paraliziran od strahu nisem mogel prestaviti svojih nog. Še enkrat sem zaprl oči. Poizkusil sem se umiriti. Uspešno mi je do te mere, da sem lahko prestavil nogo. Je bil to resnično moj prvi korak iz temnega gozda ali sem se tega samo domišljjal. Odprl sem oči in videl, da sem napravil korak.

Pogled sem usmeril navzgor. A visoka drevesa so mi zapirala pogled v nebo. Nikjer ni bilo svetlobe. Nisem vedel, kako sem se znašel na tem mestu in kam moram

iti, da se bom lahko vrnil domov. Nekje v sebi sem zaznal željo, da se vrnem na svetlobo. Želja je postajala močnejša. Zoperstavila se je strahu in lahko sem se zopet premikal. Odločil sem se, da hodim naravnost. Če bom hodil naravnost bom enkrat sigurno prišel iz tega temačnega kraja. Tako sem se pričel premikati. Pazil sem, da sem tudi, ko sem hodil okoli dreves, vedno hodil v ravni črti. Čez čas sem se ustavil. Kot da bi hodil v krogu. Vse je bilo enako. Kot da bi bila vsa drevesa ista. Prisluhnil sem. Še vedno nič. Nobenega šuma, razen mojega bitja srca. A imel sem občutek, kot da me nekdo opazuje. Kot da je nekaj za vsakim drevesom in spremlja mojo pot proti svetlobi. A kamorkoli sem pogledal sem videl le drevesa. Ničesar drugega.

Slekel sem majico in jo vrgel na tla. Želel sem vedeti, če res hodim le v krogu. Zbral sem se in zopet pričel hoditi v ravni črti. Štel sem korake, saj sem želel vedeti, kje sem. Potreboval sem orientacijo. Deset korakov, dvajset, petdeset. Potem sem v daljavi na tleh zagledal obrise nečesa, kar ni sodilo v to okolje. Ustavil sem se in napel oči. Poizkusil sem razbrati, kaj leži na tleh. Je bilo to nekakšno znamenje, mogoče past, ki me je čakala. A ker je bilo temno nisem videl. Zopet je moje telo pričel preplavljati strah. Le kaj je bilo tisto, kar je ležalo pred menoj. A če sem želel nadaljevati pot v ravni črti sem moral mimo tistega predmeta. Zaželel sem si, da bi bil močen, da me ne bi bilo strah, da bi lahko nadaljeval pot.

Ne vem, kako dolgo sem stal na mestu. A želel sem si

iti naprej. Nekaj v meni se je predramilo. Nek občutek, ki ga nisem poznal. Kot, da bi mojemu telesu nekdo ukazoval, da se more premakniti. Želja, da najdem pot iz tega temačnega gozda. Le nekaj korakov in prispel sem do predmeta, ki je ležal na tleh. Sklonil sem se in si ogledoval predmet na tleh. Bila je moja majica. Ko sem tako sklonjen in nemočen gledal v tla, sem na svojem hrbtu nenadoma začutil nekaj hladnega. Bile so dežne kaplice, ki so padale po meni. Hladne, a hkrati prijetne. Osvežile so moje telo. Odločen sem bil, da bom nadaljeval svojo pot. Naredil sem korak naprej in spodneslo mi je noge.

Odnese me je voda. Znašel sem se v strugi in tok me je nesel v neznano. Boril sem se. Uporabljal sem noge in roke. Ničesar ni bilo, da bi se lahko orpijel. Obala je bila blizu, a hkrati tako daleč. Kakorkoli sem se trudil, ni mi uspelo, da bi jo dosegel. Napel sem vse mišice svojega telesa, da bi dosegel obalo. A obala se je vedno bolj oddaljevala. Počasi so moči v mojem telesu pričele popuščati. Ni mi preostalo drugega, kot da se prepustim toku. Tok me je nesel naprej v neznano. Počutil sem se nekoliko boljše, kot v gozdu, saj okoli mene ni bila popolna tema. Reka, ki me je nosila je postajala širša. Ko se je razširila je tudi voda izgubila na svoji moči.

Še enkrat sem v svojem telesu zbral vse moči. Napel sem sleherni celico svojega telesa. S središču svojega telesa sem zbiral moč, ki me bo ponesla na obalo. Ko sem menil, da sem na višku svoje telesne moči, sem se pognal. Plaval sem z vso močjo. Čutil sem, kako moje telo drsi po vodi proti obali. Bila je vedno bliže. Ko sem bil prepričan, da mi bo uspelo, le nekaj zamahov stran od obale, me je zopet pograbil tok in me

odnesel nazaj na sredino. Ko sem prispel nazaj ne sredino reke, sem bil izčrpan.

Moje telo ni imelo več moči. Nisem vedel, kako se bom obdržal nad vodo. A reka me ni želela potegniti v globino. Kot da bi lebdel na njen. Njen blagi tok me je odnašal naprej. Nisem se več upiral. Prepustil sem se. Zaprl sem oči. Imel sem občutek, kot da se mi reka smeji. Bilo je nekaj grozljivega. Spreletel me je srh. Moja koža se je naježila. A uvidel sem, da sem proti reki brez moči. Ni imelo smisla trošiti svojih moči za nekaj, kar ni moglo uspeti. Ko sem se končno s celim svojem bitjem prepustil toku, da me je nesel naprej, je ta pričel postajati zopet hitrejši.

Odprl sem oči in v daljavi zagledal brzice. Nisem imel moči, da bi se boril. Tok me je odnašal preko brzic. Vedno hitreje je postajalo. A moje telo je še vedno lebdelo na površini. Nenadoma sem ze znašel na vrhu previsa, ki mu ni bilo videti dna. Voda je pričela padati v slapu, moje telo pa je odneslo in padal sem v globino.

Okoli sebe nisem več videl ničesar. Bilo je zopet temno. Kot da bi padal v globoko brezno, ki mu ni videti dna. Moje telo je bilo paralizirano. Nisem mogel premikati rok in nog. Le padal sem. Oblil me je strah. Moje srce je pričelo vedno hitreje biti. Moje tečo se je pričelo znojiti. Postajal sem paničen. Ničesar nisem mogel storiti. Zaprl sem oči. Bil sem prepričan, da doživljam zadnje trenutke svojega bivanja.

Skozi zaprte oči sem videl, kako se je nad menoj pojavila bleščeča svetloba. Padanje se je upočasnilo. Objela me je

toplota. Imel sem občutek, kot da bi se paničnost in paraliza luščila z mojega telesa in nadaljevala padanje. Čutil sem kri, kako teče v vsako celico mojega telesa in pričela se mi je vračati moč. Nisem vedel, kaj se dogaja z menoj, a bilo je prijetno. Svojih oči nisem mogel odpreti, zanašal sem se na druge čute. Nisem več padal, lebdel sem. Imel sem občutek, kot da sem na oblaku. Čisto počasi se je moje telo spuščalo. Kot da bi me nevidna roka nežno položila na nekaj trdega.

In zopet tema. A moje veke so se končno zopet premikale. Strah me je bilo, kaj bom videl, ko bom odprl oči. A moja radovednost mi ni dala miru. Predno sem odprl svoje oči sem prisluhnil okolici. Nič. Samo tišina. Previdno in počasi so se pričele moje veke dvigati. Imel sem občutek, kot da gledam skozi meglico. Zaznal sem obrise sobe. Toda le kako je bilo mogoče, da sem se znašel v sobi. Odgovora na to vprašanje nisem poznal. Še vedno sem imel občutek, kot da nekaj lebdi nad menoj in me spremlja. Do konca sem odprl oči. Res sem se znašel v mračni sobi. Ležal sem na hrbtu. Počasi sem se pobral in pričel gledati okoli sebe.

Soba je morala biti stara. Zatohli vonj je preplaval moje nosnice. Videl sem, da so tla in stene iz lesenih tramov. Soba je bila okrogla in imela je tri vrata. S pod prvih vrat se je pokazala svetloba. Previdno sem stopil preko sobe in prijel kljuko. Udala se je pod mojim pritiskom. A v trenutku, ko sem pritisnil na kljuko je svetloba, ki je prihajala izpod vrat izginila. Počasi in previdno sem odprl vrata. Prosotr je bil popolnoma temen, ničesar

nisem videl. A nekje znotraj te sobe, kot da bi me nekaj klicalo k sebi. S počasnimi koraki sem vstopil. Iztegnil sem roke, saj se na svoj vid nisem mogel zanašati. Ko sem stal v sobi so se vrata za menoj sunkovito zaloputnila in v sobi je bil mrak. Obrnil sem se, a vrat ni bilo nikjer več.

Strah. Kje sem se znašel? Pogledal sem okoli sebe. Kot, da prve sobe ne bi zapustil. Ta soba je bila namreč popolnoma ista. Toda, je bila res ista? Želel sem zakorakati proti vratom, ki sem jih odprl prvič, a neka nevidna sila me je zadržala. Kot da bi bil pred menoj neviden zid, skozi katerega ni bilo prehoda. Tokrat se je luč pojavila pod drugimi vrati. A kako naj se premaknem proti vratom, če me zadržuje nevidna sila. Poizkusil sem. Ni bilo težko, le korak je bilo potrebno narediti v pravo smer in nevidna sila me je spustila iz svojega jeklenega oklepa. Na vrata sem naslonil svoje uho in poslušal. A ničesar ni bilo slišati.

Dlan se mi je pričela potiti, ko sem jo položil na kljuko. S strahom sem pritisnil navzdol, saj nisem vedel, kaj me čaka. V prsih sem slišal svoje srce, kako bije vedno močnejše. Sunkovito sem odprl vrata. Močna bela svetloba me je oslepila. Neka nevidna sila me je povlekla v sobo in za menoj zaprla vrata. Ničesar nisem videl, a ni me bilo strah. Počutil sem se, kot da bi se znašel v objemu. Nenadoma me je ta nevidna svetloba izpustila iz svojega objema. Zopet sem se znašel v mraku. Je bilo možno, da prve sobe nisem zapustil? Vse je bilo popolnoma enako.

Tokrat se je svetloba pojavila pod tretjimi vrati. Odločen, da najdem pot iz te sobe, sem zakorakal proti tretjim vratom. Tokrat ni bilo nobene nevidne sile, ki bi me zaustavljala. A bolj, kot sem se bližal vratom, bolj so me pričeli obdajati dvomi. So bila to resnično vrata, ki me bodo odpeljala od tod? Nisem vedel in vedno manj sem bil prepričan po vsem, kar sem doživel. Kljub vsem svojim dvomom sem prijel kljuko. Pritisnil sem, a kljuka se ni vdala. Še druga roka je prijela kljuko in naslonil sem se z vso svojo težo. Končno. Počasi se je kljuka vdala. Vrata sem odprl počasi in previdno.

Ni bilo igre svetlobe. Vstopil sem in znašel sem se v dolgem hodniku, na koncu katerega sem videl naslednja vrata. Očitno sem bil na pravi poti. Bila je to prva soba, v katero sem vstopil, ki je bila drugačna. Previdno sem naredil korak, še enega. Vrata za menoj so se sunkovito zaprla. Obrnil sem se. Tam, kjer so bila prej vrata ni bilo ničesar. Le neskončen prazen prostor. In ko sem se obrnil nazaj nisem verjel svojim očem. Tudi tu je bil le neskončen prazen prostor. Povsod okoli mene je bil.

Počutil sem se, kot da bi vstopil v drug svet. V nekaj sterilnega. Obdajala me je bela svetloba. Kot da bi se znašel v bolniški sobi. Le da tu ni bilo nobenega pohištva in nobenega drugega človeka. A najbolj zastrašujoče je bilo, da nikjer nisem videl izhoda iz te sobe. Hodil sem naprej, a imel sem občutek, kot da stojim na mestu, saj se nič ni spreminjalo. Nisem vedel, kje sem, niti kam hodim. Želel sem le, da se premikam naprej. Prepričan sem bil, da me bo nekje čakal izhod.

Opazoval sem svojo okolico. A nekje globoko v sebi sem zaslišal glas, ki mi je govoril, da izhoda iz te sobe ne bom našel z očmi. Ker me ni bilo strah, da bi se kje spotaknil ali zaletel ob kaj, sem zaprl oči in prisluhnil, če bom v okolici zaznal kakšne šume, ki mi bodo povedali, kje je izhod iz te sobe. Vse kar sem slišal, so bili moji koraki. Zvok, ko so se moje noge dotaknile tal. A zvok je prihajal od nekod daleč.

Moj notranji glas pa mi je prigovarjal, da tudi s sluhom ne bom našel izhoda iz sobe. Je moja notranjost vedela več, kot se je moje telo zavedalo. Še malo bolj sem prisluhnil svojemu notranjemu glasu. Govoril mi je, da naj se prepustim. Da morem začutiti, kje je izhod. Svoje misli sem počasi preusmeril. Nisem več razmišljal o prostoru, v katrem sem bil ujet. Če sem že bil ujet, lahko moje telo preplavijo tudi srečni občutki. Pričel sem razmišljati o prijetnem sprehodu ob vodi. Večeru, ko sem na svojem telesu začutil dežne kapljice, a je bil njihov dotik prijeten. Sedenju pod nebom in opazovanju oblakov, ki so se obravali rdeče.

Čutil sem, kako moje telo preplavlja spokojnost. Bolj, ko sem razmišljal o tistem večeru, bolj se je tudi moje telo umirjalo. Strahovi so se vedno bolj oddaljevali. V meni je zavladal mir, ki ga nisem bil vajen. Telo je postajalo vedno bolj lahkotno in čutil sem, kako so se pričele vse celice mojega telesa smehljati. Občutek je bil prijeten. Kot, da se moje noge ne bi več dotikale tal. Pričel sem lebdeti. Tla pod menoj so se odprla in me posrkala vase.

Lebdel sem v vrtincu. Moje telo se je vrtelo in počasi padalo navzdol. Občutek je bil zelo prijeten. Odprl sem oči, da bi videl, kje sem. Okoli mene je bila še vedno tista bela svetloba, a je pričela izginjati. Nekje v daljavi sem videl barve mavrice, ki so se vrtele okoli mene a so izginjale. In zopet sem padal v temo. Dlje, ko me je vrtinec vlekel proti dnu, bolj temno je postajalo. Ko nisem videl ničesar več okoli sebe sem nehal padati. Moje oči so se počasi privadile na temo. Počasi sem zaznaval okoli sebe rastline. Bile so visoke. Cvetovi kot glave na koncu debel. Sončnice. Le kako sem se znašel sredi polja sončnic.

Bolj ko sem se trudil, da bi videl okolico, bolj kot sem poslušal in bolj, kot sem se trudil razmišljati, kako najti izhod, bolj temno je postajalo okoli mene. Manj sem videl, manj slišal. A v meni ni bilo več strahu, ki bi paraliziral moje telo. Le nek oddaljen glas, prijeten glas, ki mi je govoril, da naj zaprem oči, neham poslušati in se prepustim. Je možno, da je rešitev res tako enostavna. Ko sem bil malo prej zaprt v prostoru z belo svetlobo mi je moj notranji glas res pokazal pot. Tudi, ko me je vrtinec vskral v sebe je bilo moje potovanje svetlo, dokler nisem odprl oči in prisluhnil okolici.

Prepuštil sem se. Zaprl sem oči in pričel razmišljati o tistem prijetnem večeru. Iz mojega uma so se sprali dvomi. Čutil sem, kako napetost zapušča moje telo in kako se v meni prebuja veselje. Moj notranji glas je postajal vedno bolj prijeten. Pričel se je spreminjati. To ni bil več glas, ki sem ga navajen poslušati, ko sam

govorim. Bilo je, kot da glas prihaja z drugega planeta. Bil je melodičen in prijeten, brez robotih zvokov. Glas ženske, ki mi je govoril, da naj se prepustim svojim občutkom.

Skozi zaprte oči sem videl v daljavi rumeno svetlobo, ki se mi je pričela približevati. Kot neka daljna zvezda, ki je bila namenjena k meni. Okoli mene je postajalo topleje. Svetloba se je ustavila, a iz nje je nekaj nadaljevalo pot proti meni. Nisem razločno videl, kaj bi to bilo. Lebdelo je nad menoj. Zaradi mešanice bele in rumene svetlobe sem le s težka zaznal obrise. A videl sem oči. Bile so oči osebe, ki sem jo poznal. Oči, ki so se smehljale. Bitje, ki je lebdelo nad menoj je pričelo dobivati vedno bolj jasne obrise. Bili so meni znani obrisi. Telo ženske s smehljajočimi se očmi.

Njene roke so se pričele približevati mojemu telesu. Objela me je, stisnila k sebi in v sebi sem začutil njeno toplino in mir. Vsrkala me je vase. Pozabil sem na vse tegobe in skrbi, ki so me obdajale. V svojem umu in telesu sem začutil popolno sprostitev. O ničemer več nisem razmišljal. Le predal sem se. Bilo je, kot da bi spoznal svojega angela, ki bdi nad menoj in skrbi, da je moje življenje prijetno. Poskrbi, da me moje skrbi in napetost ne omejujejo temveč, da se pomikam vedno naprej proti svetlobi. Poskrbi, da se znam sprostiti in se predati svojim občutkom. Poskrbi, da znam prisluhniti sebi.

Popolnoma predan in sproščen sem v daljavi zaslišal zvoke. Bilo je nekaj, kar ni sovpadalo z okoljem, v katerem sem bil. Kot, da bi me nekaj želelo iztrgati iz prijetnega objema. Ponavljajoči zvoki, ki so postajali vedno glasnejši. Zmotili so me. Okoli mene se je vse razblinilo. Odprl sem oči. Pogledal

sem okoli sebe in videl, da ležim v postelji. Moj sluh je zaznal budilko, ki so jo moje roke nagonsko ugasnile. Bilo je toplo. Zaslišal sem žvrgolenje ptic. Zaznal sem svetlobo, ki je prodirala v spalnico. Okoli mene se je prebujal nov, topel poletni dan.

Zaprl sem oči. Podal sem se na iskanje ženske iz svojih sanj. A nikjer več je nisem našel. Sem se preveč trudil in jo morda zaradi tega izgubil?

